

JULIO BARCO

Ballada az új perui költészetéről (részlet)

1. Nyári szezon

Tartsd szem előtt egy korszak elpusztítását,
mint egy faló belsejében,
mentsd meg a kozmoszt, a hét szín nyelvét,
az egyházakat és az elméket,
amelyek a gerincemet röptik.
Az egyházakat és a csúcsra törő elméket a gerincemen.
Képzeld el, hogy a pusztítás egy bevásárlóközpont,
és nincs más kotta, csak a szívem énekel,
mint egy derűs Do a levegőben.
Légy Brahma teremtő
ne pusztító Shira.
Ezt a dalt azután emeltem fel,
miután bejártam a földgömböt, és Cusco egét,
Huaraz naplementéjét, a sugárutat Trujillóban,
és a Fő teret Arequipában.
És felajánlottam a dalomat a Szent Márton téren
Én vagyok a nagy perui gyalogló,
aki mérhetetlen a maga teljességében.
Tartsd szem előtt a felvirágzás lehetőségét
a kiábrándulás ellen, a szörnyű időkben
ez volt egész létezésem hivatása és dicsősége.
És vándor, vad fiatalok, mit találtam?
Megtaláltam Mariátegui keresztjek alá hajtogatott kiadásait és
a történetet.
Peru halálra vérzett a vérszomjas piacokon.
Küldöm ezt az üzenetet a Tejút körül keringő univerzumoknak.
Gyönyörű posztmodern Korszak!
És fel kell emelnem a hangom az összes költőért
akik fügefaként születnek a Puente Piedra mezőjében,
ezer Fekete Olajjal, Petróleummal töltött Hordó a mi Tenge-
rünkben.
Emeld fel a hangod. És halljuk,
az étereknek ugyanabból az energiájából beszélek,
keresve az Ízlést, Látást, Érzést, Szaglást, a Dimenzió Szinté-
zisét.

Ez a Vers tele van főnévi igenevekkel.
Peruiak támadtak a bányákban,
és a csütörtöki bulin elzálogosították őket..
Újra Vallejová kell válnom, újjá kell születnem, Martín Adán.
Újra éreznem kell Varelát, és fel kell ismernem önmagam Car-
men Ollében.
Jaj nekem, de jaj a keveseknek, jaj a Nyelvnek, az Új költői
zenének.
Miért hajlamos a nyár a többféleségre ?
Mert Énekemet a Nap sugarai között kezdem,
amelyek Chorillos zöld kövein visszhangoznak.

2. Őszi szezon

Ezek a dátumok arra hívnak, hogy elgondolkodjak
a test és az elme utazásáról az agyalapi és a pineális mirigyben,
miközben sorban állok, hogy felszálljak egy buszra
és eljussak a tengerhez, és ülj le és mondd:
Ez az én szobám, ez az a nyelv ez egy vers...
Fiatalok, ez a perui költészet legintenzívebb éneke
amely elpusztul a legyek és a nagy előkelő kötetek között,
amelyeknek a kincsein siránkozom.
Szívem, mint egy anticucho, ezer nyelvhez kötve
hulló levél, a század szőrös fái között,
és kutyák támadtak meg, a szépről való álmódozás közben
hogy elhallgattassanak. A napi aszteroidák ellen,
mert nem túl fenséges ebben a számítógépes világban,
és nincsenek szárnyak, és költészet sincs a szélben,
és az ég beragadt egy vonalkódba,
ami lehetővé teszi látni, hogy mindent eladnak,
Kivéve ezt, a heves, erőszakos szívet,
amelyet a mellkasomban hordok,
ami megakadályozza, hogy eltékozzoljam a tobozmirigyemet.
Feltéve, hogy a költészet alapvetően számmisztika
(olyan szótagok, mint a világító szárnyú pillangók,
amelyek az öröm érzékelését építik).
A Napistent akarom képviselni egy friss táncban,
egy új nyelven és egy violinkulcsban akarom beírni,
mint az apokalipszis hét lámpása, a Szerelmemről.

A rózsák háborúja

Az irodalom olyan, mint a háború, a becsület a zászlaja.
Vannak, akik eldobják a verseiket, mások csak landolnak.
Tegyük fel, hogy ez egy közelgő csata: megnyert és elveszett.
Már úgy nézek ki, mint Napóleon a sok háborútól, de soványabb.

Verseimet élvezve, metaforáimat lerajzolva, éltem
mindig a Vers édes lövészárkaiban.

Annyi csatától, amit adok, máris úgy nézek ki, mint Bolívar.

Csak nincs utánam egy lakókocsi.

Az irodalom olyan, mint a háború, máglyáját éli.

Iskolai koromban eszembe sem jutott harcolni.

Mindig az volt a meggyőződésem, hogy békés világban élek.

De verseimben megtaláltam a világosságot a sötétségből:

Bombákat készítek, kardommal hadonászom, kiáltok a csata
lábánál.

Háború az elmét fenyegető korlátok ellen,

a dekadencia és a mosószer ellen,

azzal szemben, ami megakadályozza, hogy az embereket a tu-
datos valóság részeként lássák

a csend ellen, mint egy finoman kidolgozott vászon

a lezárt univerzummal szemben

a félelem és az emberek mondanivalója ellen.

Az irodalom olyan, mint a háború, legyőzi tragédiáját.

Legyőzni a tragédiájukat, mert ahol valaki veszít, ott megszü-
letik a fügefa.

És a megszületett fügefa a harag magját hozza.

Aki csatát veszít, nem alszik sem éjjel, sem nappal.

A siker csak egy mulandó vakság megélése.

Az irodalom olyan, mint egy háború, ahol minden harc,

napról napra élsz, mint egy jókora katona.

Én, aki e zászló katonája vagyok, nem tagadom meg a dalomat.

Virágot adok a hölgynek

és egy édességet a kisfiúnak. Megélni ezeket a csatákat.

De egyszer szép koponya leszek,

Megszületik később valaki, aki úgy tudja kitűzni a zászlómat,
mint én?

Megszületik-e valaki – ismétlem – ilyen erős, ilyen példátlan?
ilyen őszinte, ilyen bátor?

Valaki, aki úgy tudja énekelni a végtelent, mint én?

Lehetséges, hogy maga a nap az inspirációm?

Nem tudom, barátaim, de a dalomban harcolok.
Itt hagyom szép kardomat, és aki meg tud felelni szenvedé-
lyemnek, az emelje fel.
Az irodalom olyan, mint a háború, a dob vagy a kiméra.

Csog Szidónia fordítása

